ג: הכל ממירין פרק ראשון תמורה

עין משפט נר מצוה

נב א מי״י פ״ד מהלכות שגגות הלכה כ:
נג ב מי״י שם ר״ה מהלכות סנהדרין הלכה ד [ש״ס ספק לזיקין על התרתת ספק]:
בר ג מי״י פ״ד מהלכות שגגות הלכה ט:
בה ד מי״י שם פ״ה הלכה ב טוש״ע י״ד סימן רנ סעיף ב:
בו ה מי״י פכ״ו מהלכות סנהדרין הלכה ג ומיימ׳ מהלכות שגגות ובכ״מ טוש״ע ח״מ סימן מז סעיף ה:
בז ו מי״י פ״ב מהלכות שגגות הלכה יח:

רבינו גרשום

דומה לא ינקה כלל אפי׳ ב״ד: ושכחתן שבועת שוא. דלקי שבועת שוא היינו נשבע לשנות את הידוע לאדם אמר על עמוד של אבן שהוא של זהב או נשבע שלא ראיתי נחש בקורות בית עבד: משום דהוה התראת ספק. שנשמתרין בו היזהר שתאכלנה היום הוא אומר כן אעשה ושאהיה פני ועדיין יש שהות ערבה ביום ואם עבר היום ולא אכלה יכול לומר שבתחילה רכל תראה שאינה בשעת מעשה כגון ו הוי התראת ספק ולא שפה תראה שיכול לומר שבתחי׳ התרתה: אלא א״ר אבהו תהא. ילקי על שבועת שקר דאמר שבועה שאכלתי ולא אכל או שבועה שלא אכלתי ואכל קודם שבועה ההוא דקודם השבועה לא הוה מעשה: ומאי שנא. שאוכל ולא אוכל דאמרת כיון ילית ביה מעשה לא לקי ומ״ש שאכלתי ולא אכלתי דאמרת אע״ג ילית ביה מעשה לקי: בפירוש יבתה תורה. שבועת שקר דכתיב לשוא לשוא תרי דימני הלכך לגינן שקר רומה (לשבועת) שוא דשוא לשעבר שנשבע כתונם) מה שוא לשעבר שנשבעין לשנות את הידוע לאדם ואמר על נמור של אבן שהוא של זהב כו׳ היינו באכלתי ולא אכלתי) מכוב על מה שעבר שהוא יודע לשעבר שאינו כן אף שקר נמי לגינן לשעבר היינו אכלתי ולא אכלתי (לשעבר הוא: אינו חייב אלא אחת. דאין שבועה חלה על שבועה: אבל אכלתי ולא אכלתי לא מייתי קרבן אלא לקי: אבל אכלתי ולא אכלתי מייתי קרבן אכלתי לקי: ורישא לא למעוטי אכלתי לא אכלתי מקרבן אלא למעוטי אוכל ולא אכל. מקרבן: ומאי שנא. דהאי מפעמן: משום דקאי אלהבה. בשבועה שלא אוכל ממעט להבא שבועה שאוכל ולא אכל אבל אכלתי ולשעבר הוא לא ממעט אלא לשעבר הוא אבהו: (משום דבבדורו עשה עשה. שמקריש בהמה חולין. ליראה את השם קס״ד דהאי ליראה את השם דיינו שחיירא מתר שלא תקלל בו חבירו וכתיב ביה הפלאה הדיינו מלקות: אימא האי ליראה את השם אינו מקלל אלא תהא נשבע בשמו אפילו באמת): אימא האי שבועת ה׳ זהיה בין שניהם לאו שיהא מותר לכתחילה לישבע באמת אלא משום הכי צריך שבועה כדי להפיס דעתו של בעל הבית ואימא מוטב שיפיס דעתו בממון ולא שבועה ישבע לו כדי להפיס דעתו אבל ילקה על (שבועתו של) שבועה) אמת ואימא להכי הוא אתא ליראה את השם ולא למקלל חברו בשם: ההוא לא צריך אמרת. דעל שבועת אמת לקה דהא כתיב קרא אחרינא ישרי דכתיב ובשמו תשבע אימא יהוא ובשמו תשבע ישרי לאישתבע לא שרי אלא לדבר שצרה משום לדורתי נפשיה וכדרב יוחנן אמר רב: הא כתב קרא אחרינא ובשמו תשבע דתרי דימני כתיב ובשמו תשבע (חד לדרב יוחנן וחד למישרי אפילו שבועת אמת דעלמא ואיתיה ליה ליראה את (ה׳) למקלל חברו בשם: ל״א

דהוא דרב גידל מן דבו תדבק נפקא [אלא ובשמו תשבע למה לי אם אינו ענין לשבועת הדיינים דמותרת דנפקא מן שבועת ה׳ תניהו ענין לשבועה דעלמא לאו דדיינין ואם אינו ענין לשבועה דמצוה דנפקא מן דבו תדבק תניהו ענין לשבועת אמת ב) דחול ליראה את השם כו׳): אימא האי ליראה לא שרי אלא לדבר שצרה משום לדורתי נפשיה וכדרב יוחנן אמר רב: הא כתב קרא ובשמו תשבע ישרי שמקלל חברו בשם: ל״ג גרע מקלל את חברו בשם ממי מפוציא שם שמים לבטלה ולקל לקל את חברו ועוד שמקלל חבירו ודאי לא גרע (ממוציא שם שמים) (אלא חמיר) (אגן הכי מצינו למימר) אגן הכי קא קשיא לן דנימא מוציא שם שמים לבטלה תיסגי ליה במלקות דנימא דלהכי כתיב והפלא. אבל מקלל את חברו בשם לא תיסגי ליה במלקות דתרתי עבידי:

ב) נלקה דל״ל אמת דנשמת ומ״כ ע״כ הך קרא דלילקה את השם למקבל חבירו אמת.

ג) על דזונו מכות. כגן קרבן הס״ר ומה״ר אלא דשעור מקרבן על שגגתו הס״ר ומה״ר ומאי לפיים את חבירו: כג) ראי מדרב גידל הא אמרינן דרבורי תורה מדברי קבלה לא ילפינן: כד) דמעתם ראי איתשיל ראשונה קיימא שניה: כפ) לך ראי״ מאי קאמר מאי שנא וכי נאמר מאי שנא להקשות אדרי״ [דהא] ריש יתרן למעוטי אוכל כו היכי דלא תיקשי ליה: כו) שנא נ״א מה ראית לאוקמי כוליה כר״ן לוקמא כר״י ושיטא לא ממעט אכלתי ולא אכלתי מפלקות דוודאי לקי כר״י ולא למעוטי אכלתי ולא אכלתי דחייב קרבן דוודאי (חייב) (פטור) מקרבן לר״י אלא למעוטי אוכל ולא אוכל ממלקות ומשני קאי בלהבה כלומר ברישא דקתני אוכל ולא אוכל ממעט להבא הא אוכל ולא אוכל אינו חייב במלקות:

ד) נלקה דלדיבור זה נריך לחייס על המקבל את חבירו אמת ומ״ו כתב הסמ״ע גלוין כגון כו׳.

מסורת הש״ס

ה) סנהדרין סב: מכות טו: שבועות ג: כח., כ) שבועות ג: מז. ו) שבועות ג. כח. כה.], ד) [שם כה.], ה) [שבת קלח: ע״ש מכות יב:], ו) [ולמיר שהיה שבועת שוא מוריס מוחרת לכפיס דעתו של בעל הבית אבל יוקה על שבועת אמת בשבועה מעצמו שבועת ביטוי. עיין רמב״ן מ״ש ז׳ בספר המצות], ז) נדרים ז: תניגה י., ח) [ויקרא כו.], ט) נ״מ מ״מ חייב, י) נ״ק.

תורה אור השלם

1. אם לא תשמר לעשות את כל דברי התורה הזאת הכתובים בספר הזה ליראה את השם הנכבד והנורא הזה את יי אלהיך: דברים כח נח
2. והפלא יי את מכתך ואת מכות זרעך מכות גדולות ונאמנות וחלים רעים ונאמנים: דברים כח נט
3. והיה אם בן הכות הרשע והפילו השפט והכהו לפניו כדי רשעתו במספר: דברים כה ב
4. שבעת יי תהיה בין שניהם אם לא שלח ידו במלאכת רעהו ולקח בעליו ולא ישלם: שמות כב י
5. את יי אלהיך תירא ואתו תעבד ובשמו תשבע: דברים י כ
6. נשבעתי ואקימה לשמור משפטי צדקך: תהלים קיט קו
7. את יי אלהיך תירא אתו תעבד ובו תדבק ובשמו תשבע: דברים י כ

הגהות הב״ח

(ה) גמ׳ התם היא מעשה קא עבר: (ז) רש״י ד״ה לא מייתי וכו׳ שוא הס״ל ותמ״ל מ״ה ר׳ ישמעאל כו׳ דאמר:

מוסף רש״י

שבועה שאוכל כבר זה כו׳ אינו לוקה. מטור ממלקות דלא תשא (מפיים סב.) ומכל מקום מולקים נטעמו של דבר, נטעמו דיבור מר לא יהיו מר, ומר ליה נטעמא דמר, ולקמן מפרש מלגמיהיו (שבועות ב.). דלאו שאין בו מעשה הוא. אבל מעוט התראת ספק לא היה מעטר, והתראת ספק שמה התראה (מכות מז.). משום דהוה ליה התראת ספק. וכי מתריה ניה אכלהו היום מן מעטר על הבשרה, שמא יעבור שמא לא יעבור על התראתנו, דעדיין יש שהות היום (מכות מז.) ספק לא יעבור על התראה לא לקי, שיטול לומר עדיין יש שהות היום, ואין התרה יכול לגזן שיעבור היום בתוך כדי דבור של התראה (שבועות כא.) אבל מעוט דלא שלקי כו מעשה לא היה מעטר דקבבר לא שלקי כו מעשה לוקין עליו (מכות מז.). אינו חייב אלא אחת. דמאחר שנכנס עליו שבועה ראשונה נתקנס עליו הכי הדר לישתבע ה״ל נשבע לקיים את המצות. ומגן (שבועות כז.) נשבע לקיים את המצוה ולא קיים פטור מעטמה קרבן (שבועות ד. וכע״ז שם כא.). אלא על העתיד. דדייק להדא לו לביטוי (שם ג.). שנשבעין לקיים את המצות. כלומר מנוס שיאמר מאם נשבע לקיים מנוס כדי שיאמר ויזכרו לקיימה (תענית י.).

שיטה מקובצת

ה) אותה. גלוין בהבאה שיש לו קצבה ומתכבר לו: ו) אמר אבהן. שבועות דף כ״א: ז) דלוקה מגדף בה ר׳ אבהו: ח) תיבת הוא נמחק: ט) ספק ע״י בתשובת הרשב״א סי׳ קס״ו: י) שנא אכלתי ולא אכלתי אמר רב יוסף מן בו תדבק נפקא אלא ובשמו תשבע דכתב קרא למה לי אם אינו ענין לשבועת הדיינין דהא נפקא לה משבועת ה׳ תהיה בין שניהם תנהו ענין לשבועה בעלמא דמותר הכא אם אינו ענין לשבועה דמצוה דהא נפקא ליה מן בו תדבק תנהו ענין לשבועה דחולין דשרא ליראת את השם הנכבד והפלא ה׳ את מכותך דכתב רחמנא למה לי ש״מ לחייבו למקלל את חבירו בשם הוא ראתא: יא) ע״י בהשמטות בסוף המסכת: יא) ע״י בהשמטות בסוף המסכת: יא) עי׳ בהשמטות בסוף המסכת: יא) לומר שכות הייתי: כ) לעיל ב״ב שלמטה:

מסורת הש״ס

ל) [ס״ס מ״ב: מכות טו: שבועות ג: כח., כ) שבועות ג: מז. ג) [שבועות ג. כח. כה.], ד) [שם כה.], ה) [שבת קלח: ע״ש מכות יב:], ו) [ולמיר שהיה שבועת שוא מוריס מוחרת לכפיס דעתו של בעל הבית אבל יוקה על שבועת אמת בשבועה מעצמו שבועת ביטוי. עיין רמב״ן מ״ש ז׳ בספר המצות], ז) נדרים ז: תניגה י., ח) [ויקרא כו.], ט) נ״מ מ״מ חייב, י) נ״ק.

תורה אור השלם

1. אם לא תשמר לעשות את כל דברי התורה הזאת הכתובים בספר הזה ליראה את השם הנכבד והנורא הזה את יי אלהיך: דברים כח נח
2. והפלא יי את מכתך ואת מכות זרעך מכות גדולות ונאמנות וחלים רעים ונאמנים: דברים כח נט
3. והיה אם בן הכות הרשע והפילו השפט והכהו לפניו כדי רשעתו במספר: דברים כה ב
4. שבעת יי תהיה בין שניהם אם לא שלח ידו במלאכת רעהו ולקח בעליו ולא ישלם: שמות כב י
5. את יי אלהיך תירא ואתו תעבד ובשמו תשבע: דברים י כ
6. נשבעתי ואקימה לשמור משפטי צדקך: תהלים קיט קו
7. את יי אלהיך תירא אתו תעבד ובו תדבק ובשמו תשבע: דברים י כ

הגהות הב״ח

(ה) גמ׳ התם היא מעשה קא עבר: (ז) רש״י ד״ה לא מייתי וכו׳ שוא הס״ל ותמ״ל מ״ה ר׳ ישמעאל כו׳ דאמר:

מוסף רש״י

שבועה שאוכל כבר זה כו׳ אינו לוקה. מטור ממלקות דלא תשא (מפיים סב.) ומכל מקום מולקים נטעמו של דבר, נטעמו דיבור מר לא יהיו מר, ומר ליה נטעמא דמר, ולקמן מפרש מלגמיהיו (שבועות ב.). דלאו שאין בו מעשה הוא. אבל מעוט התראת ספק לא היה מעטר, והתראת ספק שמה התראה (מכות מז.). משום דהוה ליה התראת ספק. וכי מתריה ניה אכלהו היום מן מעטר על הבשרה, שמא יעבור שמא לא יעבור על התראתנו, דעדיין יש שהות היום (מכות מז.) ספק לא יעבור על התראה לא לקי, שיטול לומר עדיין יש שהות היום, ואין התרה יכול לגזן שיעבור היום בתוך כדי דבור של התראה (שבועות כא.) אבל מעוט דלא שלקי כו מעשה לא היה מעטר דקבבר לא שלקי כו מעשה לוקין עליו (מכות מז.). אינו חייב אלא אחת. דמאחר שנכנס עליו שבועה ראשונה נתקנס עליו הכי הדר לישתבע ה״ל נשבע לקיים את המצות. ומגן (שבועות כז.) נשבע לקיים את המצוה ולא קיים פטור מעטמה קרבן (שבועות ד. וכע״ז שם כא.). אלא על העתיד. דדייק להדא לו לביטוי (שם ג.). שנשבעין לקיים את המצות. כלומר מנוס שיאמר מאם נשבע לקיים מנוס כדי שיאמר ויזכרו לקיימה (תענית י.).

שיטה מקובצת

ה) אותה. גלוין בהבאה שיש לו קצבה ומתכבר לו: ו) אמר אבהן. שבועות דף כ״א: ז) דלוקה מגדף בה ר׳ אבהו: ח) תיבת הוא נמחק: ט) ספק ע״י בתשובת הרשב״א סי׳ קס״ו: י) שנא אכלתי ולא אכלתי אמר רב יוסף מן בו תדבק נפקא אלא ובשמו תשבע דכתב קרא למה לי אם אינו ענין לשבועת הדיינין דהא נפקא לה משבועת ה׳ תהיה בין שניהם תנהו ענין לשבועה בעלמא דמותר הכא אם אינו ענין לשבועה דמצוה דהא נפקא ליה מן בו תדבק תנהו ענין לשבועה דחולין דשרא ליראת את השם הנכבד והפלא ה׳ את מכותך דכתב רחמנא למה לי ש״מ לחייבו למקלל את חבירו בשם הוא ראתא: יא) ע״י בהשמטות בסוף המסכת: יא) ע״י בהשמטות בסוף המסכת: יא) לומר שכות הייתי: כ) לעיל ב״ב שלמטה:

שבועה שלא אוכל כבר זו שבועה שלא אוכלנה ואכלה אינו חייב אלא אחת. ודוקא נקט שבועה שלא אוכל תמילה דלא אמר שבועה שלא אוכלנה שבועה שלא אוכל חייב שתים דשלא אוכלנה משמע כולה וכי הדר אמר שבועה שלא אוכל משמע כלל ובשבועות (דף מ:) מפרש אמאי תנא שלא אוכלנה שתי פעמים כד:

ומאי שנא. פרש״י מאי שנא דממעט אוכל ולא אכל מקרבן וקמרבי אכלתי ולא אכלתי מסיפא דחייב בקרבן ולא הוצרכ דלא אמר למעוטי אוכל ולא אכל לא קשיא מידי אכל אי אמר איכא מ״ז מיקשה לך כב) וכ״ש פירש ומאי שנא כו) דמפרש לה כרבי עקיבא דוקמא כר׳ ישמעאל וריש למעוטי אכלתי ולא אכלתי מקרבן וסיפא למעוטי אוכל ולא אכל ממלקות ומשני קאי בלהבה כו׳: **ומקלל** חבירו בשם מנלן. אם לא משמור לעשות והפלא ואזהרתיה מהכא לא מקלל חבירו אמת מהאי קרא גופיה:

אין מנקין אותו אבל בית דין של מטה מלקין אותו ומנקין [ט] אותו א״ל רב פפא לאביי ואימא לא תיהוי ליה נקיות כלל א״ל אם כן לכתוב קרא לא ינקה ולישתוק ה׳ למה לי בית דין של מעלה הוא דאין מנקין אותו אבל ב״ד של מטה מלקין ומנקין אותו אשכחן [כ] שבועת שוא שבועת שקר מנלן רבי יוחנן דידיה אמר לשוא לשוא שני פעמים אם אינו ענין לשבועת שוא תניהו ענין לשבועת שקר דלוקה [ג] מתקיף לה רבי אבהו שבועת שקר היכי דמי אינימא דאמר שלא אכל ואכל התם [ד] הוא מעשה [ה] עבד ואלא דאמר שאוכל ולא אכל ההוא מי לקי והאיתמר [ו] שבועה שאוכל כבר זה היום ועבר היום ולא אכל רבי יוחנן ורבי שמעון בן לקיש אמרי אינו לוקה ר׳ יוחנן אומר אינו לוקה [א] דלאו שאין בו מעשה הוא וכל לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו ור״ל אמר אינו לוקה משום דדהוה ליה התראת ספק [ב] וכל התראת ספק אין לוקין עליו אלא א״ר אבהו תהא באכלתי ולא אכלתי ומאי שנא [ג] דקא מרבה אכלתי ולא אכלתי מאוכל ולא אכל אמר רבא בפירוש ריבתה תורה שקר [ד] דומה לשוא מה שוא לשעבר אף שקר לשעבר איתיביה רבי ירמיה לרבי אבהו [ה] שבועה שלא אוכל כבר זו שבועה שלא אוכלנה שבועה שלא אוכלנה ואכלה אינו חייב אלא אחת וזוהי שבועת ביטוי שחייבין על זדונה מכות ועל שגגתה קרבן עולה ויורד זוהי למעוטי מאי לאו למעוטי אכלתי ולא אכלתי דלא לקי לא זו היא דעל שגגתה מייתי קרבן אבל אכלתי ולא אכלתי לא מייתי קרבן ומני רבי ישמעאל היא [ו] דאמר אינו חייב אלא על העתיד לבא אבל מילקא לקי אימא סיפא זוהי שבועת שוא שחייבין על זדונה מכות ועל שגגתה פטור זוהי למעוטי מאי לאו למעוטי אכלתי ולא אכלתי דלא לקי לא זוהי דעל שגגתה פטור מקרבן אבל אכלתי ולא אכלתי מייתי קרבן ומני ר״ע היא דאמר [ז] מביאין קרבן לשעבר והא אמרת רישא רבי ישמעאל אלא מדסיפא רבי עקיבא רישא נמי רבי עקיבא ורישא לאו למעוטי אכלתי ולא אכלתי אלא למעוטי אוכל ולא אכל ומאי שנא [ח] משום דקאי בלהבה ממעט להבא קאי בלהבה ממעט לשעבר: ומימר: א״ל רבי יוחנן לתנא לא תתני ומימר משום דבדיבורו עשה מעשה: [ט] המקלל את חבירו בשם: מנלן א״ר אלעזר א״ר אושעיא אמר קרא [1] אם לא תשמר [י] וכתיב [2] והפלא ה׳ את מכותך [יא] הפלאה זו [יב] איני יודע מהו כשהוא אומר [3] והפילו השופט והכהו לפניו הוי אומר הפלאה זו מלקות [יג] אימר אפילו שבועת אמת [יד] בהדיא כתיב [4] שבועת ה׳ תהיה בין שניהם אימר הני מילי [יה] לפיים את חבירו מילקא לילקי לא מצית אמרת דהכתיב [5] ובשמו תשבע ההוא מיבעי ליה [יז] לכדרב [יח] דאמר רב גידל אמר רב [יט] מנין שנשבעין לקיים את המצות שנאמר [6] ונשבעתי ואקיימה לשמור משפטי צדקך הכתיב קרא אחרינא [יט] [7] ובו תדבק ובשמו תשבע [יט] אלא למאי אתא למקלל [יא] את חבירו בשם [יז] ואימא [יב] למוציא שם שמים לבטלה מי גרע מקלל את חבירו בשם ממוציא שם שמים לבטלה אגן הכי קא קשיא לן אימא מוציא שם שמים לבטלה תיסגי ליה במלקות אבל מקלל חבירו בשם כיון דקעביד תרתי דקא מפיק שם שמים לבטלה וקמצער ליה לחבריה [יא] לא תיסגי ליה במלקות לא

ודאי מייב על שגגתה קרבן: [כ] ומאי שנא. דממעט אוכל ולא אכל מקרבן וקא מרבי אכלתי ולא אכלתי מסיפא דחייב קרבן: ומאי מסתברא ריש למעוטי אוכל ולא אכל: דקתי אכלתי ולא אכלתי: דקתי אכלתי ולא אכלתי: אכל קאי כלהבה וממעטו לשעבר. בתמיה. כגון אכלתי ולא אכלתי: לא תיסני מימר. בכלל אמר לאוין אחין בהן מעשה: דכדכורו עושה מעשה. שעושה מחוליין קדשים: אם לא תשמור לעשות וגו׳. עד לילקה את השם שיחיירא שלא להוליא את השם לבטלה וכן מקלל את חבירו בשם מוציאו לבטלה וכתיב והפלא ה׳ את מכותך שיטול מכות והיינו מלקות: אפילו שבועת אמת. דקא מזהר קרא דאפילו שבועת אמת לא ליעבד בשם שמים ואי עביד והפלא ה׳ את מכותך שיטול מלקות: בסדיא כפיב. דסרי למיעבד: לפיים חבירו. שלא יהא תובעו ממון אבל מילקא לילקי הואיל ומבית עצמו לידי שבועה: וכשמו תשבע. דשבועת אמת סריא למעבד: לקיים המצוה. כדי שלא יוכל לחזור בו שנאמר נשבעתי ואקיימה וגו׳ ואהכי איצטריך אי קרא דשמעינן דנשבע לקיים את המצוה שבועה: הכתיב קרא אחריתא וכשמו תשבע. דתרי קראי כתיבי וכשמו תשבע חד בוא אתמתן וחד בוהיה עקב חד מיבעי ליה דנשבע לקיים את המצוה כו) ואידך לשבועת אמת: אלא למאי אתא. האי אם לא תשמור וגו׳: למקלל את חבירו בשם. דולאי לקי אע״ג דלא עביד מעשה: שם שמים לבטלה. אבל מקלל את חבירו בשם לא לקי: ומהדר ליה לאו כל דכן הוא: דהיכא דקא עביד תרי איסורי לא תיסני ליה במלקות. ואף על גב דלקה אפילו הכי לא נתכפר עדיין במלקות לחודיה:

ז) שקר דומיא דשבועת שוא מה שבועת שוא לשעבר שהוא אומר על שיש שהוא של זהב שהוא משקר בשעת השבועה אף שקר לשעבר אכלתי ולא אכלתי: ח) שנא דקאי בלהבה ממעט להבא: ט) ומקלל את חבירו: י) השמר וגו׳ וכתיב: יא) הפלאה זו כו׳ ומקלל את חבירו בשם הוא: יב) ע״ש בתוספות הרשב״א ד״ה ר׳ אבהו: יג) תיבת הוא נמחק: יד) אימר אפילו שבועת אמת. דאזהרתיה מאת ה׳ אלהיך תירא א״נ מאם ליראה יכו כמוציא שם שמים לבטלה יש לפרש דאזהרתיה מהכא: יה) אמת אמת א) גליון כגון יכבה אלהים ווו היא קללה האמורה בתורה בשבועת הערות: יו) דרב גידל אמר רב דאמר: יז) על תיבות ובו תדבק נרשם קו להורות כי לפ״ד צריך למחקו: יח) תשבע ל״א ההוא דרב גידל מן בו תדבק נפקא אלא ובשמו תשבע דכתב קרא למה לי אם אינו ענין לשבועת הדיינין דהא נפקא ליה משבועת ה׳ תהיה בין שניהם תנהו בעלמא דמותר הכא אם אינו ענין לשבועה דמצוה דהא נפקא ליה מן בו תדבק תנהו ענין לשבועה דחולין דשרא ליראת את השם הנכבד והמקלל את חבירו בשם הוא ראתא: יט) ע״ש בהשמטות בסוף המסכת: יא) ע״ש בהשמטות בסוף המסכת: יא) לומר שכות הייתי: כ) לעיל ב״ב שלמטה:

ט) על דזונו מכות. כגן קרבן הס״ר ומה״ר אלא דשעור מקרבן על שגגתו הס״ר ומה״ר ומאי לפיים את חבירו: כג) ראי מדרב גידל הא אמרינן דדבורי תורה מדברי קבלה לא ילפינן: כד) דמעתם ראי איתשיל ראשונה קיימא שניה: כפ) לך ראי״ מאי קאמר מאי שנא וכי נאמר מאי שנא להקשות אדרי״ [דהא] ריש יתרן למעוטי אוכל כו היכי דלא תיקשי ליה: כו) שנא נ״א מה ראית לאוקמי כוליה כר״ן לוקמא כר״י ושיטא לא ממעט אכלתי ולא אכלתי מפלקות דוודאי לקי כר״י ולא למעוטי אכלתי ולא אכלתי דחייב קרבן דוודאי (חייב) (פטור) מקרבן לר״י אלא למעוטי אוכל ולא אוכל ממלקות ומשני קאי בלהבה כלומר ברישא דקתני אוכל ולא אוכל ממעט להבא הא אוכל ולא אוכל אינו חייב במלקות:

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com